

— Ἐπαχύνετε, δεσποινίς...

Τὸ πρόσωπόν της ἔλαμψεν ἀπὸ εὐτυχίαν· ἡ συγκίνησις τῆς χαρᾶς τὴν συνεκλόνησε· μεῦ ἔρριψε βλέμμα θριαμβευτικόν, καὶ ὅταν ἀπεχωρίσθημεν, τὴν εἶδα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον της μετὰ τὸν ἀέρα ἐκείνον, τὸν ὅποιον μᾶς δίδει ἡ συνειδήσις μιᾶς εὐτυχίας ἔστω καὶ ψευδοῦς.

Μάιος, 1900.

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Διὰ τὴν Αὐραν Δρακοπούλου.

ΚΡΑΤΕΙ τὸ βῆμά σου, διαβάτη,
Σ' ἐποῦτο τᾶσπρον μονοπάτι·
Κρύβει στὰ στήθεά του τὸν πόνο,
Γι' αὐτὸ μετὰ πόνο τὸ σιμόνω.

Χρόνια κρυφαρρεθωνιασμένοι
Δυὸ νηοί, στῇ χώρᾳ ζηλεμμένοι,
Γλυκειοὶ διαβαῖναν κάθε βράδυ,
Κινῶντας στὸ ἰσκιερὸ λαγκαδί.

Μὰ ἡ Μοῖρα σ' ἀδερφοῦ τὸ χέρι,
Ἐβαλε φονικὸ μαχαῖρι·
Σκυφτὸς πίσω ἀπὸ βᾶτο ἐστάθη,
Χτυπάει τὴ νηὰ κι' ὁ νῆος τρελλάθη.

Τάγριοιούλουδα κ' οἱ βᾶτοι,
Πάγκάλιαζαν τὸ μονοπάτι,
Ποῦ ζήλευαν τῶν νηῶν τὴ χάρι,
Καὶ τὴ χαρά, καὶ τὸ καμάρι,

Τῆς ἔρμης τᾶθαψε τὸ αἷμα,
Ἄχνὸ κυλῶντας πρὸς τὸ ρέμμα·
Καὶ θλιθερὰ καὶ τρομαγμένα,
Μέραις σταθῆκανε σκυμμένα.

Τώρα σὰν βλέπουν πῶς μονάχοι
Τριγύρω ἀπόμειναν οἱ βράχοι,
Γδυμὰ συντρόφια στὴν ἑρμιά τους,
Στὴ μοναξιά, στὴν ἀρραυιά τους,

Σὰν βλέπουν μόνο τοῦ τσοπάνη
Τριγύρω ἀντίλαος νὰ κἀνῃ,
Καμμιὰ χαρούμενην ἡμέρα,
Ἢ γλυκολάλητη ἡ φλογέρα,

Πέφτουν ἀπάνω στὸ κορμί του
Οἱ πονεμένοι σύντροφοί του,
Τάγριοιούλουδα, οἱ βᾶτοι,
Κι' ἀγρασκελῆ τὸ μονοπάτι.

Κ' ἔτσι καιρὸς θάρβῃ μιὰ μέρα
Ποῦ δὲ θὰ βρίσκῃς διόλου ξέρα,
Θ' ἀνταμωθοῦν ἀπάνω οἱ βᾶτοι
Καὶ θὰ σβυστῇ τὸ μονοπάτι.

ΑΓΙΣ ΘΕΟΣ